

Κεφάλαιο 1

Μια παράξενη θύελλα

Ο μαγικός φράχτης ανοίγει, για να με αφήσει να μπω στο σχολείο μαγείας της Αβαλον.

Το φως του ήλιου κάνει τους πύργους του σχολείου να αστράφτουν. Είναι η πρώτη μέρα της δεύτερης χρονιάς εκπαίδευσης.

«Αντίο, μπαμπά! Αντίο, μαμά!» λέω στους γονείς μου και τους δίνω από ένα φιλί.

Η μαμά μού χαμογελάει.

«Την περασμένη χρονιά ο αποχαιρετισμός δεν ήταν τόσο εύκολος... Πόσο χαίρομαι που φέτος σε βλέπω σίγουρη για τον εαυτό σου!»

Σίγουρη; Για την ακρίβεια, δε βλέπω την ώρα να μπω στο σχολείο! Χαίρομαι πολύ που θα ξαναδώ τη Μερλίνα και τη Νίνα και, φυσικά, τη Φλόγα, τον Λεοντόκαρδο και τον Αχιλλέα, τους μέντορές μας. Πέρυσι ζήσαμε πολλές και συναρπαστικές περιπέτειες. Η

δεύτερη χρονιά θα είναι μάλλον πιο ήρεμη. Το μόνο σίγουρο είναι ότι θα έχουμε περισσότερο διάβασμα, ώστε να καταφέρουμε να περάσουμε με επιτυχία την εξέταση του Ιουνίου.

Αυτή η εξέταση θα είναι διαφορετική για κάθε μαθητή, αφού ο καθένας από εμάς έχει διαφορετικό χάρισμα, το οποίο πρέπει να μάθει να χρησιμοποιεί σωστά. Το δικό μου είναι ότι μπορώ να καταλαβαίνω τα συναισθήματα των ζώων και να επικοινωνώ μαζί τους.

Η αλήθεια είναι ότι μέσα στο καλοκαίρι έκανα αρκετή εξάσκηση. Ποια είναι η πιο πρόσφατη νίκη μου; Έπιασα κουβέντα με τα κουνούπια, για να τα πείσω να μη με τσιμπάνε...

Μόλις μπαίνω στην Άβαλον, ακούω φωνές δίπλα στο μαγικό πηγάδι:

«Ρόζα!»

«Εδώ!»

Γυρίζω και βλέπω τη Νίνα και τη Μερλίνα να μου γνέφουν. Τρέχω προς το μέρος τους, πέφτω στην αγκαλιά τους και αρχίζουμε να μιλάμε ασταμάτητα.

Δύο ώρες αργότερα μπαίνουμε στο δωμάτιό μας. Εκεί μας περιμένουν η Φλόγα, ο Αχιλλέας και ο Λεοντόκαρδος, ήρεμοι και σοβαροί, όπως αρμόζει να εί-

ναι πάντα οι γάτοι-μάγοι, αλλά ταυτόχρονα και πολύ χαρούμενοι – αυτό φαίνεται στα μάτια τους, που λάμπουν.

Μετά το καλωσόρισμα από την κυρία Ρεντιγκότα, τη διευθύντρια του σχολείου, έχουμε λίγο χρόνο μέχρι το βραδινό γεύμα, οπότε αποφασίζουμε να κάνουμε μια βόλτα στο πάρκο.

Ο καιρός είναι ακόμη ζεστός. Ο Λεοντόκαρδος και η Μερλίνα αποφασίζουν να τον εκμεταλλευτούν με τον καλύτερο τρόπο, χρησιμοποιώντας το χάρισμά τους. Αφού έχουν την ικανότητα να αναπνέουν μέσα στο νερό, βουτάνε στο ποτάμι για να συναντήσουν τις Οντίν, που μόνο εκείνοι μπορούν να βλέπουν. Ο Αχιλλέας προχωράει αργά, σαν να είναι έτοιμος να πάρει έναν υπνάκο. Η Φλόγα πετάει ψηλά, περήφανη για το ταλέντο της, το οποίο φρόντισε να εξασκήσει αρκετά στη διάρκεια του καλοκαιριού κάνοντας πτήσεις στο έρημο πάρκο του σχολείου. Τώρα πια πετάει κανονικά, όπως τότε, στο ξεκίνημα των περιπετειών μας*. Η Νίνα μού μιλάει για τις διακοπές της στην Κίνα. Πήγε στο σπίτι της γιαγιάς της και εκεί συνάντησε τη Λιν,

* Βλ. Γάτες και Μάγισσες, τόμος 1: *Μαγεία, γκάφες & ΣΙΑ*

τη Μεί και, φυσικά, τον δράκο Ρουμπίνη*. Είναι έτοιμη να μου πει τα νέα όλων τους, όταν βλέπω τη Φλόγα να γυρίζει βιαστικά προς το μέρος μας.

«Υπάρχει ένα παράξενο μετεωρολογικό φαινόμενο στον ορίζοντα» λέει προβληματισμένη.

Σηκώνουμε το βλέμμα μας ψηλά...

Το καημένο το αλεπουδάκι... Φαίνεται τόσο τρομαγμένο...

Καταφέρνω να το πλησιάσω και, μόλις μπαίνει στο ιγκλού που εμφάνισαν οι γάτοι-μάγοι μας, αρχίζω να του κάνω ερωτήσεις. Μου λέει ότι απογαλακτίστηκε πρόσφατα από τη μητέρα του και δεν είχε ξαναδεί χιονοθύελλα, γι' αυτό φοβήθηκε πολύ. Το παίρνω στην αγκαλιά μου, για να ζεστάνω τα παγωμένα πατουσάκια του.

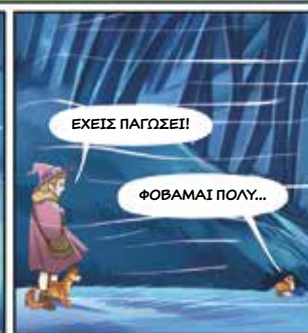
Στο μεταξύ, οι γάτοι-μάγοι μας κουβεντιάζουν με σοβαρό ύφος.

«Πρέπει να επιστρέψουμε στο κάστρο και να το συζητήσουμε με τους συναδέλφους μας» λέει ο Αχιλλέας. «Αυτός ο καιρός δεν προμηνύει τίποτα καλό. Μάλλον κάποιος έχει κάνει ένα δαιμόνιο ξόρκι».

«Ναι, αλλά ποιος;»

* Βλ. Γάτες και Μάγισσες, τόμος 3: *Το μαγικό πηγάδι*

Τα μάτια όλων μας στρέφονται προς την κατεύθυνση της λίμνης, πέρα μακριά, όπου βρίσκεται αιχμάλωτη η νεράιδα Μοργκάν*. Ο Λεοντόκαρδος κουνάει αρνητικά το κεφάλι του.

«Νομίζω ότι αυτό το παγωμένο ξόρκι έρχεται από τον Βόρειο Πόλο» λέει.

«Τον Βόρειο Πόλο;» επαναλαμβάνει έκπληκτη η Νίνα.

«Ναι, είναι τόσο ισχυρό, που σίγουρα έρχεται από τον βορρά...»

«Μήπως να πούμε ένα ξόρκι προσέλκυσης; Μόνο έτσι θα μπορούσαμε να παγιδέψουμε και να αποκαλύψουμε τον ένοχο» προτείνει η Φλόγα.

«Συμφωνώ, αρκεί να το συνδυάσουμε με ένα ξόρκι προστασίας, σε περίπτωση που έχουμε να κάνουμε με κάποιο δαιμόνιο πλάσμα» απαντάει ο Λεοντόκαρδος.

Οι τρεις μέντορές μας μας ζητούν να απομακρυνθούμε λίγο.

Εγώ προσπαθώ να ξεχάσω την ανησυχία μου φροντίζοντας το αλεπουδάκι, που το έχω χώσει κάτω από το καπέλο μου, για να το προστατέψω από το κρύο. Το καημένο... Νιώθω τον φόβο και την απορία του.

* Βλ. Γάτες και Μάγισσες, τόμος 2: *Απειλή στη νήσο Άβαλον*

Οι γάτοι-μάγοι αρχίζουν να λένε ένα ξόρκι. Τα κλαδιά των δέντρων αρχίζουν να σφυρίζουν και να γέρνουν προς το μέρος μας, ενώ τα πουλιά πετούν πάνω από το ξέφωτό μας σαν να τα σπρώχνει δυνατός άνεμος...

«Ανεμοστρόβιλος!» φωνάζει η Νίνα.

Ο άνεμος, που γίνεται όλο και πιο δυνατός, όλο και πιο παγωμένος, σαρώνει το ξέφωτο. Τότε βλέπουμε κάτι να εμφανίζεται μέσα στο σκοτάδι της χιονοθύελλας και να κατευθύνεται προς το μέρος μας...

Είναι ένα κορίτσι στην ηλικία μας. Δε δείχνει να

έχει κακό σκοπό. Είναι μάλλον τρομαγμένη από κάτι. Μήπως την ακολουθεί κάποιος;

«Ποια είσαι;» τη ρωτάει ξανά η Φλόγα.

«Και τι εννοείς *έφτασαν*;» συμπληρώνει ο Λεοντόκαρδος.

Δεν είμαι σίγουρη ότι το κορίτσι άκουσε τις ερωτήσεις τους. Κοιτάζει εμένα... Για την ακρίβεια, όχι εμένα· το αλεπουδάκι. Κατεβαίνει από το έλκηθρο, μας πλησιάζει και μουρμουρίζει:

«Είναι πολύ γλυκούλι...»

Ο θαυμασμός είναι μάλλον αμοιβαίος. Το αλεπουδάκι πετάγεται μέσα από το καπέλο μου και βρίσκει καταφύγιο στην αγκαλιά της νεοφερμένης.

Η αλήθεια είναι ότι ζηλεύω λιγάκι. Το αλεπουδάκι μου ρίχνει ένα βλέμμα γεμάτο κατανόηση και, χάρη στο χάρισμά μου, καταλαβαίνω τα λόγια του:

«Σ' ευχαριστώ που με ζέστανες, αλλά αισθάνομαι ότι αυτό το κορίτσι χρειάζεται βοήθεια».

Τα λόγια του με παραξενεύουν. Κοιτάζω με ακόμα μεγαλύτερη περιέργεια το άγνωστο κορίτσι. Τότε εκείνο στρέφεται προς τους γάτους-μάγους και λέει:

«Με λένε Ατσανίκ. Έρχομαι από τον Αρκτικό Κύκλο, όπου ζει η κοινότητα των μαγισσών στην οποία ανήκω...»

«Εσύ έφερεις τη χιονοθύελλα; Και αν ναι, γιατί;»

«Γιατί έπρεπε να φτάσω το συντομότερο κοντά σας» απαντάει η Ατσανίκ, ρίχνοντας ανήσυχα βλέμματα πίσω της. «Με κυνηγούν. Το ξόρκι της χιονοθύελλας είναι για εμάς το πιο γρήγορο μέσο μεταφοράς».

«Ποιος σε κυνηγάει;» τη ρωτάει ο Αχιλλέας.

«Τα Τούπιλακ*».

Η Νίνα, η Μερλίνα κι εγώ γουρλώνουμε τα μάτια μας. Οι μέντορές μας δείχνουν και αυτοί πολύ προβληματισμένοι.

«Είναι πλάσματα τρομερά στην όψη. Τα κατασκεύασε ένας μάγος, για να εξουδετερώνει τους εχθρούς του» εξηγεί το κορίτσι.

Ανατριχιάζω όχι από το κρύο, αλλά από τα λόγια της Ατσανίκ! Είμαι σίγουρη ότι το ίδιο ισχύει και για τις φίλες μου.

«Και γιατί σε κυνηγούν;» επιμένει ο μέντορας της Μερλίνας. «Ποιος είναι τόσο θυμωμένος μαζί σου, ώστε να στείλει αυτά τα δαιμονικά πλάσματα στο κατόπι σου;»

«Δεν έχω ιδέα...» απαντάει η Ατσανίκ. «Ούτε οι μά-

* Τούπιλακ: φιγούρα εμπνευσμένη από στοιχεία της μυθολογίας των Ινουίτ. Αποτελούνταν από μέρη ζώων και ανθρώπων και ρόλος της ήταν να προστατεύει τον ιδιοκτήτη της και γενικά τους οικισμούς από εχθρούς (ΣτΜ).

γισσες του χωριού μου ξέρουν. Απλώς η πιο μεγάλη διάβασε σ' έναν μαγικό σταλακτίτη ότι έπρεπε να έρθω επειγόντως στο σχολείο μαγείας της Άβαλον, για να ανακαλύψω το χάρισμά μου. Το σχολείο σας είναι το καλύτερο για νεαρές μάγισσες που προσπαθούν να ανακαλύψουν τη δύναμή τους. Η μάγισσα μου είπε ότι μόνο αυτό θα μπορούσε να με σώσει».

«Οι συμμαθήτριάς σου δηλαδή δεν ανησυχούν για τον εαυτό τους;» ρωτάει η Φλόγα με σοβαρό ύφος. «Μόνο εσύ κινδυνεύεις;»

«Έτσι φαίνεται. Τα Τούπιλακ κυνηγούν εμένα, αλλά δεν ξέρω γιατί...» μουρμουρίζει η Ατσανίκ.

Όσο εμείς κουβεντιάζουμε, η καλοκαιρία επιστρέφει. Το χιόνι έλιωσε σε χίλια ρυάκια, που τώρα κυλούν προς το ποτάμι. Ούτε άνεμος, ούτε ιγκλού, ούτε μια νιφάδα πάνω στα δέντρα... Εξαφανίστηκε ακόμα και το έλκηθρο της Ατσανίκ!

Οι γάτοι-μάγοι μάς λένε ότι πρέπει να γυρίσουμε αμέσως στο κάστρο.

«Πρέπει να καταφέρουμε να δούμε την κυρία Ρεντιγκότα πριν από το βραδινό» λέει ο Λεοντόκαρδος. «Η Ατσανίκ πρέπει να εγγραφεί ως μαθήτρια και να αποκτήσει μέντορα, ώστε να ξεκινήσει την εκπαίδευσή της».

«Και φυσικά πρέπει να πάρουμε μέτρα προστασίας ενάντια στα Τούπιλακ...» υπενθυμίζει η Φλόγα.

Μόλις φτάνουμε στην αυλή του σχολείου, οι συμμαθητές μας κοιτάζουν με περιέργεια την Ατσανίκ κι εμείς προσπαθούμε να αποφύγουμε τις ερωτήσεις.

«Είναι καινούρια μαθήτρια» λέει η Φλόγα και προχωράμε.

Τη στιγμή που μπαίνουμε στο κτίριο, ο Αχιλλέας γυρίζει και βλέπει τον κύριο Στάρλινγκ, το φτερωτό πόνι και βιβλιοθηκονόμο του σχολείου, να διαβάζει.

«Είδατε το χιόνι;» τον ρωτάει ο Αχιλλέας.

«Παρακαλώ;» λέει ο βιβλιοθηκονόμος, σίγουρος ότι παράκουσε.

«Το περίμενα...» μας ψιθυρίζει χαμογελώντας ο Αχιλλέας. «Αυτό το φαινόμενο ήταν τοπικό. Πρόκειται για θαυμαστό ξόρκι. Θα ήθελα πολύ να το μάθω».